

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 992/2024
30.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Алекса Томић, адвокат из ..., против туженог Универзитетски клинички центар Србије, са седиштем у Београду, кога заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4617/23 од 19.10.2023. године, у седници одржаној 30.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4617/23 од 19.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4617/23 од 19.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2785/21 од 30.05.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском тужиле од 09.09.2022. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име накнаде штете по основу разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од 01.04.2018. године до 31.12.2018. године, исплати појединачне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, за период од априла 2018. године до марта 2021. године, исплати појединачне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од априла 2018. године до марта 2021. године, исплати појединачне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован предлог туженог да се на страни туженог као умешачи позову Република Србија-Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади

трошкове поступка у износу од 89.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом седмим изреке, тужилца је ослобођена обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4617/23 од 19.10.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2785/21 од 30.05.2023. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке, а жалба тужилце и тужене у том делу одбијене, као неосноване. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилце за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. ЗПП, ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Одлуке нижестепених судова су у складу са уједначеном судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у којој је расправљено питање права запосленог на исплату минималне зараде тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, односно време које се изједначава са пуним радним временом. Циљ исплате минималне зараде је да се обезбеди заштита запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и чланова њихових породица, што је предвиђено и Конвенцијом Међународне организације рада број 131. о утврђивању минималних надница и Препоруком број 136. о утврђивању минималних надница.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да је ревизија недозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403 став 3 Закона о парничном поступку, према коме

ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 14.04.2021. године, а вредност предмета спора у побијаном делу је 4.738,44 динара, па не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**